

БЕЗ ДАЖДЖУ НЕ БУДЗЕ ВЯСЁЛКІ

Дажджлівым вечарам мы з мужам завіталі да сябра на гарбатку. Менавіта там і даведаліся пра «Ірму». На той момант гэты ўраган, які руйнаваў усё на сваім шляху, яшчэ толькі набліжаўся да Фларыды. Глеб быў у роспачы. А ўсё з-за сястры, якая ўжо даўно жыве ў гэтым штаце Амерыкі. «Вось толькі што размаўляў з ёй. Кажа, што днямі прыходзіла паліцыя, рэкамендавалі экстранна збіраць рэчы. Дык вось зараз сястра якраз едзе да сяброў у Алабаму».

Нам, дзякуй богу, не пагражаюць такія страшэнныя ўраганы, бо няма акіяна. Але разам з тым дождж практычна не спыняецца апошнія чатыры месяцы. Бацькі скардзяцца: «Усё затопіла. У агарод не ўлезці. Палова бульбы гнілой. Не памятаем, каб было столькі ападкаў запар. Калі ж той дождж ужо скончыцца!» Заўважыла, што і гараджане ў такое надвор'е ходзяць па вуліцы больш пахмурныя, чым заўжды.

А я вось адносна нядаўна палюбіла дождж. Успрымаю яго (ды і іншыя сюрпрызы прыроды) як знак. Што мы, людзі, робім штосьці не так. Што трэба задумацца, пераасэнсаваць, стаць дабрэйшымі.

А яшчэ ў непагадзь мяне грэе думка: без дажджу не будзе вясёлкі. Яна прыйшла мне ў галаву пасля таго, як аднойчы ўлетку трапіла пад залеву. У той дзень прамокла да ніткі. Памятаю, у роспачы зірнула на неба, — а там вясёлка, ды не адна. Ажно дзве.

Хтосьці са скептыкаў скажа: «То ж улетку. Увосень вясёлкі не бывае». Бывае, ды яшчэ якая! Бачыла яе на ўласныя вочы.

Днямі пайшла абедаць на плошчу Якуба Коласа. У падземным пераходзе каля ЦУМа сустрэла жанчыну, у якой некалькі гадоў таму купіла неймаверна ўтульную вязаную хустку. Побач з ёй прадавала вясёлкавыя букеткі стацыі сівёнка бабультка з кіёчкам. Яна прапанавала мне восеньскія кветкі. «Дзякуй, — адмовілася я. — Мне дома падобны цуд ужо радуе».

Неўзабаве вярталася праз той пераход на працу. Але бабульткі з сухацветамі ўжо не было. «Няўжо так хутка прадала», — здзівілася я. «Можна сказаць і так, — усміхнулася жанчына з хусткамі. — Уяўляеце, нейкі хлопец пашкадаваў яе і купіў усе кветкі».

Калі выйшла з перахода, убачыла юнака ў вясёлкавай вязанай кручком шапцы. У яго руках была ахапка сухацвэтаў. Ён стаяў на праспекце пад дажджом і проста так раздаваў пахмурным мінакам гэтую прыгажосць. Працягнуў і мне.

Іду, усмешка на ўвесь твар, у адной руцэ трымаю парасон, у другой — кветкі. Раптам маю ўвагу прыцягнуў злосны крык. Гэта маладая маці сварылася на свайго маленькага сына (ды так, што давяла таго да слёз). Толькі за тое, што хлопчык вырашыў памераць самую вялікую лужыну. Я хуценька падбегла да жанчыны і працягнула ёй свой букеткі.

Праз хвіліну зацяжны дожджык скончыўся. Калі я азірнулася, убачыла... вясёлку. Яе трымала ў руках маладая маці і ўсміхалася мне ўслед.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@zviazda.by

■ Тыя, хто побач

«Не выбірай жонку ў агародзе, а шукай у карагодзе»

Фота Анастасіі КІЕШЧУКА

Сяргей ВЫСКВАРКА
разам са сваёй дачушкай
Арынай.

Фалькларыст і этнахарэограф Сяргей ВЫСКВАРКА ведае, што кажа. Сам выбіраў жонку падчас полькі. «Быў неяк тамадой на вяселлі, Валіна сяброўка выходзіла замуж. Колькі сябе памятаю, вельмі любіў танцаваць. Як зайграюць польку, дык аж душа трымціць, так хочацца кінуцца ў скокі. Дык вось, на тым вяселлі адна прыгажуня запрасіла мяне на танец. Але сказала яна цяжка, як ступа. Так у вёсцы казалі, пра дзяўчыну, якая не ўмее ў танцы падладзіцца, падпарадкавацца. Праз нейкі час гарманіст зноў зайграў польку, гляджу — тая прыгажуня ідзе ў мой бок. Танцаваць мне з ёй ужо не хацелася. Я адварнуўся і схпіў першую, якая побач стаяла. Гэта была Валя. Яна танцавала вельмі лёгка. Вось так і «станцаваліся» на ўсё жыццё». Гэта было 15 лютага, а праз год — 14 лютага — у іх ужо нарадзіўся Арцём. Яшчэ праз 7 гадоў — Арынка.

«Не веру, калі кажуць «каханы», але веру, калі кажуць «родны»

— Спадад Сяргей, у танцы вядучая роля за мужчынам. А ў сям'і?

— Сапраўды, у танцы жанчына мусіць даверыцца партнёру, пайсці за ім. У сям'і ўсё наадварот. Нездарма ж кажуць: муж галава, а жонка шыя. Куды шыя паверне, туды галава і круціцца. У нашай сям'і, я магу шчыра сказаць, кіруе Валя. Але робіць гэта правільна. Я, вядома, магу сказаць: «Мы падумалі і вырашылі». Але ж усё адно я згодны з яе рашэннем (смяецца). Мудрая жонка натхняе мужчыну, тым і накіроўвае.

— Я, дарэчы, пазнаёмілася з мужам у купальскім карагодзе. Падаецца, што гэта адно з найлепшых месцаў для пошуку свайго суджанага.

— З кім зручна танцаваць, з тым будзе зручна жыць. Гэта дакладна. Нездарма ж некалі пару на ўсё жыццё выбіралі менавіта на вечарынцы. Казалі: «Не выбірай жонку ў агародзе, а шукай у карагодзе» (гэта ўжо потым перайначылі), «навучыся танцаваць, а гора гараваць жыццё навучыць».

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Быць разам

ГУЛЯЦЬ ДЫК ГУЛЯЦЬ, або Настолкі для ўсёй сям'і

Часта атрымліваецца так, што самыя блізкія людзі ў штодзённых клопатах, мітусні аддаляюцца адно ад аднаго, эмацыйна замыкаюцца і становяцца няздольнымі рухацца далей разам. А кожны, згадзіцеся, марыць пра дружную і шчаслівую сям'ю. На жаль, як стварыць і захаваць яе, рэцэпту няма. Але ёсць шэраг інструментаў, якія даказалі сваю каштоўнасць у стварэнні добрай атмасферы ў доме. Сёння гутарка пойдзе пра адзін з найстарэйшых з іх — настольныя гульні.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

Фота Надзеі БУЖАН.